

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
 ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນະຖາວອນ

ສະພາແຫ່ງຊາດ

ເລກທີ 01-99 /ສພຊ

ມະຕິຕົກລົງ

**ຂອງສະພາແຫ່ງຊາດ ແຫ່ງ
 ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ**

ກ່ຽວກັບການຕົກລົງຮັບຮອງເອົາກົດໝາຍ
 ວ່າດ້ວຍ ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ

- ອີງຕາມມາດຕາ 40 ຂໍ້ 2 ຂອງລັດຖະທຳມະນູນ ແລະ ມາດຕາ 3 ຂໍ້ 2 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍສະພາແຫ່ງຊາດ ແຫ່ງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ;
- ອີງຕາມການສະເໜີຂອງ ນາຍົກ ລັດຖະມົນຕີ ສະບັບເລກທີ 08/ນຍ, ລົງວັນທີ 8/3/99;
 ພາຍຫລັງທີ່ໄດ້ຄົ້ນຄວ້າພິຈາລະນາຢ່າງກ້ວາງຂວາງ ແລະ ເລິກເຊິ່ງ ກ່ຽວກັບເນື້ອໃນຂອງກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ໃນກອງປະຊຸມເທື່ອທີ 3 ສະໄໝສາມັນຂອງສະພາແຫ່ງຊາດ ຊຸດທີ IV, ໃນວາລະປະຊຸມຕອນບ່າຍຂອງ ວັນທີ 3 ເມສາ 1999.

ກອງປະຊຸມໄດ້ຕົກລົງ:

- ມາດຕາ 1:** ຮັບຮອງເອົາກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍ ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ດ້ວຍຄະແນນສຽງຢ່າງເປັນເອກະລັກ.
- ມາດຕາ 2:** ມະຕິຕົກລົງສະບັບນີ້ມີຜົນສັກສິດ ນັບແຕ່ມີລົງລາຍເຊັນເປັນຕົ້ນໄປ.

ວຽງຈັນ, ວັນທີ 3 ເມສາ 1999
 ປະທານສະພາແຫ່ງຊາດ
 ສະໝານ ວິຍະເກດ

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນະຖາວອນ

ເລກທີ 10 ສປປ

ລັດຖະດຳລັດ

ຂອງປະທານປະເທດ

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ

ກ່ຽວກັບການປະກາດໃຊ້ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍ
ອຸດສະຫະກຳປຸງແຕ່ງ

- ອີງຕາມລັດຖະທຳມະນູນ ແຫ່ງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ໝວດທີ V ມາດຕາ 53, ຂໍ້ 1;
- ອີງຕາມມະຕິກົດລະບຽບຂອງກອງປະຊຸມເທື່ອທີ 3 ສະໄໝສາມັນ ຂອງສະພາແຫ່ງຊາດ ຊຸດທີ IV ກ່ຽວກັບການຮັບຮອງເອົາກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍອຸດສະຫະກຳປຸງແຕ່ງ ສະບັບເລກທີ 01-99/ສພຊ ລົງວັນທີ 3 ເມສາ 1999;
- ອີງຕາມການສະເໜີຂອງຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ ສະບັບເລກທີ 03/ຄປຈ, ລົງວັນທີ 6 ເມສາ 1999 .

ປະທານປະເທດ

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ອອກລັດຖະດຳລັດ:

- ມາດຕາ 1:** ປະກາດໃຊ້ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍອຸດສະຫະກຳປຸງແຕ່ງ.
- ມາດຕາ 2:** ລັດຖະດຳລັດສະບັບນີ້ມີຜົນສັກສິດ ນັບແຕ່ມີລົງລາຍເຊັນເປັນຕົ້ນໄປ.

ວຽງຈັນ, ວັນທີ 26 ເມສາ 1999.
ປະທານປະເທດແຫ່ງ ສ ປປ ລາວ
ຄຳໄຕ ສີພັນດອນ

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນະຖາວອນ

ສະພາແຫ່ງຊາດ

ເລກທີ 01/99/ສພຊ.

ວັນທີ 3/4/1999

ກົດໝາຍ

ວ່າດ້ວຍ ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ

ພາກທີ I

ບົດບັນຍັດທົ່ວໄປ

ມາດຕາ 1. ໜ້າທີ່ຂອງກົດໝາຍ

ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງກຳນົດ ຫລັກການ, ລະບຽບການ ແລະ ມາດຕະການ ຕ່າງໆກ່ຽວກັບການຈັດຕັ້ງ, ການເຄື່ອນໄຫວ, ການຄຸ້ມຄອງກິດຈະການ ອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ ແນໃສ່ ຂະຫຍາຍອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ; ເອົາອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງຕິດພັນກັບການກະ ສິກຳ-ປ່າໄມ້; ຫັນເສດຖະກິດທຳມະຊາດຂອງຊາວກະສິກອນ ໄປສູ່ເສດຖະກິດສິນຄ້າ ເຮັດໃຫ້ໂຄງປະ ກອບເສດຖະກິດກະສິກຳ-ປ່າໄມ້, ອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການບໍລິການ ຕິດພັນກັນ ເພື່ອຍົກລະດັບຊີວິດ ການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າ ໃຫ້ດີຂຶ້ນ.

ມາດຕາ 2. ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ

ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ແມ່ນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳກ່ຽວກັບກິດຈະການໂຮງງານ ຊຶ່ງໝາຍເຖິງ ການປ່ຽນແປງ ວັດຖຸດິບ ຫລື ວັດຖຸເຄື່ອງສຳເລັດຮູບຈາກສະພາບເດີມ ໄປສູ່ຜະລິດຕະພັນ ໃໝ່ ດ້ວຍການນຳໃຊ້ເຄື່ອງຈັກ ຫລື ແຮງງານຄົນ ຢູ່ໃນໂຮງງານ ຫລື ສະຖານທີ່ອອກແຮງງານໃດ ໜຶ່ງກໍໄດ້ ຊຶ່ງຜະລິດຕະພັນເຫລົ່ານັ້ນສາມາດນຳເອົາໄປຈຳໜ່າຍເປັນສິນຄ້າໄດ້.

ມາດຕາ 3. ການສົ່ງເສີມອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ

ລັດສົ່ງເສີມທຸກພາກສ່ວນເສດຖະກິດ ໃຫ້ລົງທຶນເຂົ້າໃສ່ອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ ເພື່ອຜະລິດສິນຄ້າໃຊ້ສອຍພາຍໃນປະເທດ, ທິດແທນສິນຄ້ານຳເຂົ້າ ແລະ ຜະລິດສິນຄ້າສົ່ງອອກ ໂດຍ ນຳໃຊ້ວັດຖຸດິບພາຍໃນປະເທດ ເປັນຕົ້ນ: ວັດຖຸດິບຈາກກະສິກຳ-ປ່າໄມ້.

ມາດຕາ 4. ການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ

ການດຳເນີນກິດຈະການອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ ຕ້ອງຮັບປະກັນການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ ໃນກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ.

ມາດຕາ 5. ການປົກປ້ອງ ສິດຜົນປະໂຫຍດຂອງຜູ້ລົງທຶນ

ລັດປົກປ້ອງ ສິດຜົນປະໂຫຍດຂອງຜູ້ລົງທຶນ ດ້ານອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳປຸງແຕ່ງບິນ ພື້ນຖານ ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການສົ່ງເສີມການລົງທຶນພາຍໃນ, ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການສົ່ງເສີມ ແລະ ຄຸ້ມຄອງ ການລົງທຶນ ຂອງຕ່າງປະເທດຢູ່ ສປປ ລາວ, ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍທຸລະກິດ ແລະ ກົດໝາຍ ອື່ນໆ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຂອງ ສປປ ລາວ.

ມາດຕາ 6. ການຮ່ວມມືສາກົນ

ລັດເປີດກວ້າງ ແລະ ສົ່ງເສີມທຸກພາກສ່ວນເສດຖະກິດ ໃນການຮ່ວມມືກັບສາກົນ ເພື່ອຊຸກຍູ້ອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງໃຫ້ຂະຫຍາຍຕົວ ແລະ ຫັນເປັນທັນສະໄໝເທື່ອລະກ້າວ.

ມາດຕາ 7. ຂອບເຂດການນຳໃຊ້ກົດໝາຍ

ກົດໝາຍສະບັບນີ້ ນຳໃຊ້ເພື່ອ ຄຸ້ມຄອງ, ກວດກາ ແລະ ສົ່ງເສີມການພັດທະນາ ກິດຈະການໂຮງງານອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ.

ພາກທີ II

ກິດຈະການໂຮງງານອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ

ໝວດທີ 1

ກິດຈະການໂຮງງານ

ມາດຕາ 8. ໂຮງງານອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ

ໂຮງງານອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ ປະກອບດ້ວຍ: ສະຖານທີ່, ອາຄານ ຫລື ພາຫະນະ ທີ່ບັນຈຸເຄື່ອງຈັກ ຊຶ່ງມີກຳລັງແຮງລວມ ຫລື ກຳລັງແຮງທຽບເທົ່າແຕ່ 5 ແຮງມ້າ ຫລື 3,73 ກິໂລວັດ ຂຶ້ນໄປ ຫລື ໃຊ້ຄົນງານແຕ່ 10 ຄົນຂຶ້ນໄປ ເພື່ອດຳເນີນການຜະລິດ, ປະກອບ, ສ້ອມແປງ, ປັບປຸງ, ດັດແປງ, ບັນຈຸ ຫລື ການປຸງແຕ່ງຄືນໃໝ່ ໃນປະເພດໂຮງງານທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນ ມາດຕາ 9 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 9. ປະເພດໂຮງງານ

ປະເພດໂຮງງານ ອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳປຸງແຕ່ງປະກອບມີຫລາຍກຸ່ມໂຮງງານຕາມລະ

ດັບຄວາມສຳຄັນດັ່ງນີ້:

1. ໂຮງງານ ປຸງແຕ່ງ ສະບຽງອາຫານ ແລະ ເຄື່ອງດື່ມ;
2. ໂຮງງານ ປຸງແຕ່ງ ໄມ້ ແລະ ຜະລິດຕະພັນທີ່ເຮັດຈາກໄມ້ ແລະ ຫວາຍ;
3. ໂຮງງານ ຜະລິດ ແຜ່ນແພ, ເສັ້ນດ້າຍ ແລະ ເສັ້ນໃຍ;
4. ໂຮງງານ ຜະລິດ ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ;
5. ໂຮງງານ ຜະລິດ ເຈ້ຍ ແລະ ຜະລິດຕະພັນຈາກເຈ້ຍ;
6. ໂຮງງານ ພິມຈຳໜ່າຍ, ອຸປະກອນການສຶກສາ ແລະ ວາລະສານ;
7. ໂຮງງານ ຜະລິດເຄື່ອງຈັກໄຟຟ້າ ແລະ ອຸປະກອນໄຟຟ້າ;
8. ໂຮງງານ ປຸງແຕ່ງເຄມີ, ຜະລິດຕະພັນເຄມີ ແລະ ການຜະລິດຢາປົວພະຍາດ;
9. ໂຮງງານ ປຸງແຕ່ງຢາງ ແລະ ຜະລິດຕະພັນປລາສະຕິກ;
10. ໂຮງງານ ປຸງແຕ່ງແຮ່ທາດອະໂລຫະ;
11. ໂຮງງານ ປຸງແຕ່ງ ຜະລິດຕະພັນຢາສູບ;
12. ໂຮງງານ ປຸງແຕ່ງ ໜັງ ແລະ ຜະລິດຕະພັນຈາກໜັງ;
13. ໂຮງງານ ກຸ້ວກັບຖ່ານຫີນ ແລະ ເຊື້ອໄຟ;
14. ໂຮງງານ ປຸງແຕ່ງ ໂລຫະຂັ້ນຕນ
15. ໂຮງງານ ກຸ້ວກັບຜະລິດຕະພັນໂລຫະຍົກເວັ້ນເຄື່ອງຈັກ ແລະ ອຸປະກອນຮັບໃຊ້;
16. ໂຮງງານ ຜະລິດ ຫລື ປະກອບເຄື່ອງຈັກ ແລະ ອຸປະກອນຕ່າງໆ;
17. ໂຮງງານ ຜະລິດ ເຄື່ອງໃຊ້ຫ້ອງການ, ການບັນຊີ ແລະ ເຄື່ອງຈັກສະໝອງກົນ;
18. ໂຮງງານ ຜະລິດ ຫລື ປະກອບ ວິທະຍຸ, ໂທລະທັດ, ເຄື່ອງໃຊ້ໄຟຟ້າ, ເຄື່ອງອຸປະກອນ ການສື່ສານ ແລະ ເຄື່ອງມືຮັບໃຊ້;
19. ໂຮງງານ ຜະລິດ ຫລື ປະກອບອຸປະກອນການແພດ;
20. ໂຮງງານ ຜະລິດ ຫລື ປະກອບ ພາຫະນະຂົນສົ່ງທາງບົກ;
21. ໂຮງງານ ຜະລິດ ຫລື ປະກອບ ພາຫະນະຂົນສົ່ງອື່ນໆ;
22. ໂຮງງານ ຜະລິດ ເພີນິເຈີ, ເຄື່ອງດົນຕີ, ເຄື່ອງກິລາ, ເຄື່ອງຫລິ້ນ;
23. ໂຮງງານ ກຸ້ວກັບການປຸງແຕ່ງຄືນໃໝ່.

ມາດຕາ 10. ລະດັບໂຮງງານອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ

ເພື່ອເປັນພື້ນຖານໃນການແບ່ງຂັ້ນຄຸ້ມຄອງ, ປະເພດໂຮງງານທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນ ມາດຕາ 9 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້ ໄດ້ຈັດເປັນ 3 ລະດັບ ໂດຍອີງໃສ່ຂະໜາດຂອງກຳລັງແຮງລວມເຄື່ອງຈັກ, ຈຳນວນກຳມະກອນ ແລະ ຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ດັ່ງນີ້:

ໂຮງງານລະດັບທີ I: ໝາຍເຖິງປະເພດໂຮງງານຂະໜາດໃຫຍ່ ທີ່ມີຈຳນວນແຮງງານ ເກີນກວ່າ 200 ຄົນ ຫລື ກຳລັງແຮງ ຂອງເຄື່ອງຈັກ ເກີນກວ່າ 200 ແຮງມ້າ ຫລື ມີຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມສູງ.

ໂຮງງານລະດັບທີ II: ໝາຍເຖິງປະເພດໂຮງງານຂະໜາດກາງ ທີ່ມີຈຳນວນແຮງງານ ແຕ່ 51 ຫາ 200 ຄົນ ຫລື ກຳລັງແຮງຂອງເຄື່ອງຈັກແຕ່ 51 ຫາ 200 ແຮງມ້າ ຫລື ມີຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ປານກາງ.

ໂຮງງານລະດັບທີ III: ໝາຍເຖິງປະເພດໂຮງງານຂະໜາດນ້ອຍ ທີ່ມີຈຳນວນແຮງງານ ແຕ່ 10 ຫາ 50 ຄົນ ຫລື ກຳລັງແຮງຂອງເຄື່ອງຈັກ ແຕ່ 5 ຫາ 50 ແຮງມ້າ ຫລື ມີຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມຕໍ່າ.

ລະດັບຂອງໂຮງງານ ອາດຈະເລື່ອນຂຶ້ນ ຫລື ຫລຸດລົງ ຖ້າມີການປ່ຽນແປງປະເພດກິດ ຈະການການອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ ຫລື ການປ່ຽນແປງທາງດ້ານຈຳນວນແຮງ ງານ ຫລື ກຳລັງແຮງຂອງເຄື່ອງຈັກ ຫລື ການປ່ຽນແປງຂອງຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ.

ມາດຕາ 11. ການດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ

ການດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ ຕ້ອງປະຕິບັດຕາມລະບຽບກົດໝາຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ຕ້ອງ ມີໃບອະນຸຍາດດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ ຕາມລະບຽບການ ຈາກຂະແໜງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ.

ໃບອະນຸຍາດດຳເນີນກິດຈະການ ໂຮງງານມີອາຍຸແຕ່ 3 ຫາ 5 ປີ ໂດຍອີງໃສ່ປະເພດ ແລະ ຂະ ໜາດຂອງໂຮງງານ ແລະ ສາມາດຕໍ່ໄດ້

**ໝວດທີ 2
ການຄຸ້ມຄອງເຄື່ອງຈັກ.**

ມາດຕາ 12. ການຂຶ້ນບັນຊີ ແລະ ການຄິດໄລ່ແຮງມ້າປຽບທຽບເຄື່ອງຈັກ

ເຄື່ອງຈັກ ໝາຍເຖິງ ພາຫະນະການຜະລິດ ຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍຫລາຍກົນໄກທີ່ນຳໃຊ້ພະລັງງານ ຕ່າງໆເຊັ່ນ: ໄຟຟ້າ, ນໍ້າມັນເຊື້ອໄຟ, ອາຍແກັສ, ອາຍນໍ້າ, ພະລັງແສງອາທິດ ຫລື ພະລັງງານອື່ນໆ.

ເຄື່ອງຈັກທີ່ນຳເຂົ້າ, ຜະລິດຢູ່ພາຍໃນປະເທດ ແລະ ກຳລັງນຳໃຊ້ ຢູ່ໃນໂຮງງານ ຕ້ອງຂຶ້ນບັນ ຊີຄິດໄລ່ແຮງມ້າປຽບທຽບ ແລະ ສາມາດຂຶ້ນທະບຽນຢັ້ງຢືນກຳມະສິດ ຈາກຂະແໜງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ.

ມາດຕາ 13. ການຍົກຍ້າຍເຄື່ອງຈັກ

ການຍົກຍ້າຍເຄື່ອງຈັກ ຈາກສະຖານທີ່ເດີມ ໄປສະຖານທີ່ອື່ນ ຕ້ອງໄດ້ຮັບຄຳເຫັນດີຈາກຂະ ແໜງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ.

ໝວດທີ 3

ເງື່ອນໄຂການດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ

ມາດຕາ 14. ເງື່ອນໄຂການດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ

ໂຮງງານທີ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ ໃຫ້ດຳເນີນກິດຈະການແລ້ວ ຕ້ອງດຳເນີນການຜະລິດຕາມເປາ
ຫມາຍ, ຮັບປະກັນຄຸນນະພາບ ແລະ ມາດຕະຖານຜະລິດຕະພັນ, ປະຕິບັດລະບຽບການ
ຕ່າງໆກ່ຽວກັບ ຄວາມປອດໄພ, ສຸຂານາໄມ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມໂຮງງານ.

ມາດຕາ 15. ການຈົດທະບຽນຄຸນນະພາບ ແລະມາດຕະຖານຜະລິດຕະພັນ

ຜູ້ດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ ສາມາດເອົາຜະລິດຕະພັນຂອງຕົນ ໄປຈົດທະບຽນຄຸນນະພາບ
ແລະ ມາດຕະຖານຜະລິດຕະພັນ ຕາມລະບຽບການຂອງ ຂະແໜງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ
ແລະ ຂອງຂະແໜງການອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ໝວດທີ 4

ສາຍພົວພັນລະຫວ່າງໂຮງງານ ກັບ ແຫລ່ງວັດຖຸດິບ

ມາດຕາ 16. ສາຍພົວພັນລະຫວ່າງໂຮງງານກັບແຫລ່ງວັດຖຸດິບ

ການຕັ້ງໂຮງງານອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ ຕ້ອງອີງໃສ່ ແຫລ່ງວັດຖຸດິບ ກະສິກຳ-
ປ່າໄມ້ ແລະ ແຮ່ທາດ ພາຍໃນປະເທດເປັນຕົ້ນຕໍ.

ມາດຕາ 17. ນະໂຍບາຍຊຸກຍູ້ການຜະລິດວັດຖຸດິບ

ຂະແໜງອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ ແລະ ຂະແໜງກະສິກຳ-ປ່າໄມ້ຮ່ວມກັນວາງນະໂຍບາຍ
ສິ່ງເສີມ ແລະ ວາງແຜນຊຸກຍູ້ ການປູກຝັງ, ລ້ຽງສັດຂອງຄອບຄົວເອກະເທດ, ສະຫະກອນຮ່ວມມື ແລະ
ພາກສ່ວນເສດຖະກິດອື່ນໆ ເພື່ອສະໜອງວັດຖຸດິບໃຫ້ໂຮງງານອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳປຸງແຕ່ງ
ຕາມຄວາມຕ້ອງການ.

ຂະແໜງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳຕ້ອງມີແຜນການປະສານສົມທົບ ແລະ ຊຸກຍູ້ພາກສ່ວນ
ທີ່ໄດ້ ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ທຳການຊຸດຄຸນ ແລະ ປຸງແຕ່ງແຮ່ທາດຂັ້ນຕົ້ນ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ມີວັດຖຸດິບ
ປ້ອນໂຮງງານ ອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ ຕາມຄວາມຕ້ອງການ.

ໝວດທີ 5
ການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ

ມາດຕາ 18. ການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ

ການດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ ຕ້ອງປະຕິບັດຕາມກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ, ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍຜັງເມືອງ ແລະ ລະບຽບການທີ່ກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ວາງອອກ.

ມາດຕາ 19. ເຂດກຳຈັດສິ່ງເສດເຫຼືອ ຂອງໂຮງງານ

ສິ່ງເສດເຫຼືອທຸກປະເພດ ແລະ ນ້ຳເປື້ອນຂອງໂຮງງານ ຕ້ອງກຳຈັດ ແລະ ບຳບັດ ຕາມວິທີການ ແລະ ສະຖານທີ່ ທີ່ກຳນົດໃຫ້ ຕາມລະບຽບການ.

ມາດຕາ 20. ມາດຕະການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ

ການຕັ້ງ ແລະ ການດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ ຕ້ອງຫຼີກລ້ຽງ ຫຼື ຫຼຸດຜ່ອນຜົນກະທົບ ຈາກການສັ່ນຈອນ, ສຽງ, ແສງ, ສີ, ກິ່ນ, ອາຍພິດ, ຝຸ່ນ, ຄວັນ, ຄວາມສັ່ນສະເທືອນ, ອຸນນະພູມ, ຄວາມຊຸ່ມ ແລະ ອື່ນໆ ຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມສັງຄົມ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມທຳມະຊາດ ລວມທັງການຂົນສົ່ງ, ການເກັບຮັກສາ ແລະ ການນຳໃຊ້ສານເຄມີທີ່ເປັນພິດ ຂອງໂຮງງານ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ ໃນກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍ ການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ລະບຽບການທີ່ກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ວາງອອກ.

ໝວດທີ 6
ການຂະຫຍາຍ, ການຍົກຍ້າຍ ແລະ ການໂອນ ກິດຈະການໂຮງງານ

ມາດຕາ 21. ການຂະຫຍາຍ ໂຮງງານ

ການຂະຫຍາຍໂຮງງານ ແມ່ນ ການເພີ່ມຈຳນວນ, ປ່ຽນ ຫຼື ດັດແປງເຄື່ອງຈັກ ຫຼື ການເພີ່ມເນື້ອທີ່ອາຄານໂຮງງານ ຫຼື ທັງສອງຢ່າງພ້ອມກັນ.

ການຂະຫຍາຍໂຮງງານ ຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດດຳເນີນກິດຈະການໃນສ່ວນທີ່ຂະຫຍາຍຕາມລະບຽບການຂອງຂະແໜງອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ. ສຳລັບການປ່ຽນແປງເລັກນ້ອຍ ແມ່ນໃຫ້ແຈ້ງຕໍ່ຂະແໜງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ຊາບລ່ວງໜ້າ.

ມາດຕາ 22. ການຍົກຍ້າຍ ໂຮງງານ

ການຍົກຍ້າຍໂຮງງານໄປແຫ່ງອື່ນ ຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຕາມລະບຽບການ ຂອງຂະແໜງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ, ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍຜັງເມືອງ ແລະ ລະບຽບການຂອງຂະແໜງການອື່ນໆທີ່

ກ່ຽວຂ້ອງ.

ມາດຕາ 23. ການໃຫ້ເຊົ່າ, ການໂອນ ກິດຈະການໂຮງງານ

ກິດຈະການໂຮງງານ ສາມາດໃຫ້ເຊົ່າ ຫລື ໂອນໃຫ້ບຸກຄົນ ຫລື ນິຕິບຸກຄົນດ້ວຍການມອບ ກຳມະສິດ, ການສືບທອດ, ການຊື້ ຂາຍ ກໍໄດ້.

ຜູ້ໄດ້ຮັບມອບ, ສືບທອດ ຫລື ຊື້ ກິດຈະການໂຮງງານ ໄດ້ຮັບສິດ ແລະ ພັນທະຕາມກົດໝາຍສະບັບນີ້ ແລະ ກົດໝາຍອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ໝວດທີ 7

ພື້ນທີ່, ເຂດ, ນິຄົມ ແລະ ສະຖາບັນ

ຫລື ສູນຄນຄ້ວາທົດລອງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ

ມາດຕາ 24. ພື້ນທີ່ອຸດສາຫະກຳ

ພື້ນທີ່ອຸດສາຫະກຳ ແມ່ນເນື້ອທີ່ດິນ ທີ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ຕັ້ງໂຮງງານ ຊຶ່ງຢູ່ນອກເຂດຈັດສັນ ຫລື ນິຄົມອຸດສາຫະກຳ.

ມາດຕາ 25. ເຂດອຸດສາຫະກຳ

ເຂດອຸດສາຫະກຳ ແມ່ນເນື້ອທີ່ດິນ ທີ່ລັດສະຫງວນໄວ້ສຳລັບການຕັ້ງໂຮງງານອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ຊຶ່ງໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍຜັງເມືອງ.

ມາດຕາ 26. ນິຄົມອຸດສາຫະກຳ

ນິຄົມອຸດສາຫະກຳ ແມ່ນເນື້ອທີ່ດິນ ໃນເຂດອຸດສາຫະກຳ ຊຶ່ງໄດ້ກຳນົດໂຄງລ່າງພື້ນຖານ ແລ້ວ ເຊັ່ນ: ຖະໜົນ, ໄຟຟ້າ, ນ້ຳປະປາ, ໂທລະຄົມມະນາຄົມ, ອາຄານ ແລະ ອື່ນໆ ທີ່ຈຳເປັນ ສຳລັບກິດຈະການໂຮງງານ ເພື່ອໃຫ້ນັກທຸລະກິດເຊົ່າ ຫລື ສຳປະທານ.

ມາດຕາ 27. ສະຖາບັນ ຫລື ສູນຄນຄ້ວາ ທົດລອງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ

ໃນການພັດທະນາ ແລະ ສົ່ງເສີມອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງນັ້ນ, ລັດສົ່ງເສີມໃຫ້ບຸກຄົນ ແລະ ການຈັດຕັ້ງ ລົງທຶນສ້າງສະຖາບັນ ຫລື ສູນຄນຄ້ວາ ທົດລອງ ທາງດ້ານວິຊາການ ເປັນຕົ້ນ ດ້ານວຽກງານການເພີ່ມຜົນຜະລິດ, ການພັດທະນາອຸດສາຫະກຳສະເພາະ, ການສົ່ງເສີມຫັດຖະກຳ, ການສົ່ງເສີມອຸດສາຫະກຳແບບຄອບຄົວ, ມາດຕະຖານອຸດສາຫະກຳ, ສົ່ງແວດລ້ອມອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການບໍລິການອຸດສາຫະກຳ ອື່ນ ໆ.

ພາກທີ III

ການລົງທຶນ ແລະ ການສົ່ງເສີມ ອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ

ໝວດທີ 1

ການລົງທຶນ

ມາດຕາ 28. ການສົ່ງເສີມການລົງທຶນໃສ່ອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ

ລັດສົ່ງເສີມໃຫ້ນັກລົງທຶນພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດລົງທຶນໃສ່ກິດຈະການອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳປຸງແຕ່ງທີ່ນຳໃຊ້ວັດຖຸດິບພາຍໃນ ເຊັ່ນ: ວັດຖຸດິບຈາກກະສິກຳ-ປ່າໄມ້ ແລະ ແຮ່ ທາດ, ເພື່ອປຸງແຕ່ງເປັນສິນຄ້າຮັບໃຊ້ພາຍໃນ ແລະ ສົ່ງອອກ. ສຳລັບວັດຖຸດິບທີ່ມີຄວາມຈຳເປັນ ນຳເຂົ້າຈາກຕ່າງປະເທດມາຮັບໃຊ້ໃຫ້ແກ່ໂຮງງານໃນເຂດທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ນັ້ນແມ່ນເລັ່ງໃສ່ເພື່ອປຸງແຕ່ງເປັນສິນຄ້າສົ່ງອອກເປັນຈຸດໝັກ.

ມາດຕາ 29. ຮູບການລົງທຶນ

ຮູບການລົງທຶນໃສ່ອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ ປະກອບດ້ວຍ:

1. ການລົງທຶນຂອງຫົວໜ່ວຍຄອບຄົວ;
2. ການລົງທຶນແບບຮ່ວມມືຂອງປະຊາຊົນ;
3. ລັດວິສາຫະກິດ ລົງທຶນແຕ່ພຽງຜູ້ດຽວ;
4. ລັດວິສາຫະກິດ ລົງທຶນຮ່ວມກັບເອກະຊົນພາຍໃນ ຫລື ຕ່າງປະເທດ;
5. ການລົງທຶນຂອງເອກະຊົນພາຍໃນ;
6. ການລົງທຶນຂອງເອກະຊົນພາຍໃນກັບຕ່າງປະເທດ;
7. ການລົງທຶນຂອງຕ່າງປະເທດແຕ່ພຽງຜູ້ດຽວ.

ໝວດທີ 2

ການສົ່ງເສີມ ອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳປຸງແຕ່ງ

ມາດຕາ 30. ເນື້ອໃນການສົ່ງເສີມ

ເພື່ອຮັບປະກັນ ໃຫ້ແກ່ການຜະລິດອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳປຸງແຕ່ງ ມີປະສິດທິຜົນສູງ ນັ້ນ ການສົ່ງເສີມຕ້ອງດຳເນີນຢ່າງຄົບຊຸດ ຄື:

1. ທຶນ ແລະ ກອງທຶນສົ່ງເສີມ;
2. ເຕັກໂນໂລຊີ ແລະ ເຄື່ອງຈັກ;
3. ວິຊາການ;
4. ການຝຶກອົບຮົມວິຊາຊີບ;

5. ການສະໜອງຂໍ້ມູນ ແລະ ຂ່າວສານ;
6. ການອຳນວຍຄວາມສະດວກ;
7. ການໃຫ້ບຸລິມະສິດ;
8. ນະໂຍບາຍ ພາສີແລະອາກອນ;
9. ການປົກປ້ອງຜະລິດຕະພັນພາຍໃນ;
10. ການຕະຫລາດ.

ມາດຕາ 31. ທຶນ ແລະ ກອງທຶນສົ່ງເສີມ

ລັດສົ່ງເສີມ ດ້ວຍການສ້າງເງື່ອນໄຂຊຸກຍູ້ໃຫ້ທຸກພາກສ່ວນເສດຖະກິດ, ທະນາຄານ ແລະ ສະຖາບັນການເງິນອື່ນໆ ປະກອບທຶນ, ສ້າງກອງທຶນ ແລະ ໃຫ້ສິນເຊື່ອ ແກ່ບຸກຄົນ ຫລື ການຈັດຕັ້ງ ທີ່ມີຈຸດປະສົງລົງທຶນເຂົ້າໃນກິດຈະການອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ.

ມາດຕາ 32. ເຕັກໂນໂລຊີ ແລະ ເຄື່ອງຈັກ

ລັດສົ່ງເສີມໃຫ້ນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີ ແລະ ເຄື່ອງຈັກ ທີ່ກ້າວໜ້າ ແລະ ເໝາະສົມເຂົ້າໃນຂະບວນການຜະລິດອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ການຜະລິດມີປະສິດທິຜົນ ແລະ ຫລືກລ້ຽງ ຫລື ຫລຸດຜ່ອນຜົນກະທົບ ຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ.

ມາດຕາ 33. ວິຊາການ

ເພື່ອໃຫ້ກິດຈະການອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳປຸງແຕ່ງ ດຳເນີນໄປຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ, ລັດຊຸກຍູ້ ສົ່ງເສີມທຸກພາກສ່ວນເອົາໃຈໃສ່ ໃນການບຳລຸງຢົກລະດັບ ທາງດ້ານວິຊາການດ້ວຍຫລາຍຮູບການ ທັງຢູ່ພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ໃຫ້ແກ່ພະນັກງານວິຊາການ, ນັກບໍລິຫານທຸລະກິດ ແລະ ກຳມະກອນ.

ມາດຕາ 34. ການຝຶກອົບຮົມວິຊາຊີບ

ລັດສົ່ງເສີມໃຫ້ບຸກຄົນ ແລະ ການຈັດຕັ້ງ ເອົາໃຈໃສ່ຝຶກອົບຮົມປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າ ກ່ຽວກັບວິຊາຊີບອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ ລວມທັງວິທີການເກັບຮັກສາວັດຖຸດິບ, ປຸງແຕ່ງຜະລິດຕະພັນກະສິກຳ ແລະ ອື່ນໆ ເພື່ອເປັນສິນຄ້າ ແລະ ສະໜອງວັດຖຸດິບປ້ອນໂຮງງານ.

ມາດຕາ 35. ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ

ລັດສົ່ງເສີມໃຫ້ບຸກຄົນ ແລະ ການຈັດຕັ້ງ ເກັບກຳ ແລະ ສະໜອງຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ກ່ຽວກັບກິດຈະການອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ ຈາກພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດເຊັ່ນ: ຂໍ້ມູນຂ່າວສານທາງດ້ານ ສິນຄ້າ, ການຕະຫລາດ, ລາຄາ, ເຕັກໂນໂລຊີ, ແຫລ່ງທຶນ ແລະ ອື່ນໆ ເພື່ອສ້າງລະບົບຂໍ້ມູນຂ່າວສານຢ່າງກວ້າງຂວາງ.

ມາດຕາ 36. ການອຳນວຍຄວາມສະດວກ

ລັດອຳນວຍຄວາມສະດວກຕ່າງໆ ໃຫ້ແກ່ຜູ້ລົງທຶນເຂົາໃນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ ເປັນຕົ້ນ: ດ້ານລະບຽບການ ໃຫ້ມີລັກສະນະຄ່ອງຕົວ ແລະ ກະຕຸກຊຸກຍູ້.

ການອອກໃບອະນຸຍາດ ດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳປຸງແຕ່ງ ຕ້ອງສຳເລັດພາຍໃນ 30 ວັນ ນັບແຕ່ມີໄດ້ຮັບຄຳຮ້ອງຂໍດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ ຄົບຖ້ວນ, ຖືກຕ້ອງ ແລະ ໂຮງງານຕ້ອງໄດ້ມາດຕະຖານເຕັກນິກ ຕາມລະບຽບການຂອງຂະແໜງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ.

ມາດຕາ 37. ການໃຫ້ບູລິມະສິດ

ລັດໃຫ້ບູລິມະສິດ ແກ່ການລົງທຶນໃສ່ກິດຈະການອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳປຸງແຕ່ງ ຕາມລະດັບຄວາມສຳຄັນ ຂອງປະເພດໂຮງງານທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 9 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້ ແລະ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການສົ່ງເສີມການລົງທຶນພາຍໃນ ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

1. ຜະລິດສິນຄ້າສົ່ງອອກ ຫລື ທົດແທນສິນຄ້ານຳເຂົາ ທີ່ນຳໃຊ້ວັດຖຸດິບພາຍໃນ;
2. ດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ ຢູ່ເຂດຈຸດສຸມ, ເຂດຊົນນະບົດ, ເຂດພູດອຍ, ເຂດຫ່າງໄກສອກຫລີກ ແລະ ເຂດບູລິມະສິດອື່ນໆທີ່ລັດຖະບານກຳນົດໄວ້;
3. ລົງທຶນຂະໜາດໃຫຍ່ ນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີທີ່ກ້າວໜ້າ ຊຶ່ງມີຄວາມສຳຄັນຕໍ່ການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຂອງຊາດ.

ມາດຕາ 38. ນະໂຍບາຍ ພາສີແລະອາກອນ

ລັດວາງນະໂຍບາຍພາສີ ແລະ ອາກອນທີ່ມີລັກສະນະກະຕຸກຊຸກຍູ້ກິດຈະການ ອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳປຸງແຕ່ງ ເປັນຕົ້ນກິດຈະການທີ່ໄດ້ຮັບບູລິມະສິດຈາກລັດຖະບານ.

ການນຳເຂົາເຄື່ອງຈັກ ແລະ ອຸປະກອນ ສຳລັບການຕັ້ງ ແລະ ດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ, ການຈໍລະຈອນຜະລິດຕະພັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳປຸງແຕ່ງຢູ່ພາຍໃນປະເທດ ແລະ ສົ່ງອອກ ຈະໄດ້ຮັບການຍົກເວັ້ນ ຫລື ຫລຸດຜ່ອນອັດຕາພາສີ ແລະ ອາກອນ.

ມາດຕາ 39. ການປົກປ້ອງຜະລິດຕະພັນພາຍໃນ

ລັດເອົາໃຈໃສ່ປົກປ້ອງ ຜະລິດຕະພັນພາຍໃນປະເທດໃນໄລຍະເວລາໃດໜຶ່ງ ດ້ວຍການນຳໃຊ້ມາດຕະການຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ສິນເຊື້ອ, ພາສີ, ອາກອນ, ການຄວບຄຸມການນຳເຂົາສິນຄ້າຊະນິດດຽວກັນ ທີ່ສາມາດຜະລິດໄດ້ພາຍໃນປະເທດ.

ມາດຕາ 40. ການຕະຫລາດ

ລັດຊຸກຍູ້ ແລະ ສົ່ງເສີມ ໃຫ້ທຸກພາກສ່ວນເສດຖະກິດ ຊອກຕະຫລາດພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ໃຫ້ແກ່ການຈຳໜ່າຍຜະລິດຕະພັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳປຸງແຕ່ງ ດ້ວຍຮູບການຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ໂຄສະນາ, ເປີດງານວາງສະແດງສິນຄ້າ, ເປີດກວ້າງການພົວພັນການຄ້າສາກົນ, ພັດທະນາຜະລິດຕະພັນໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຕະຫລາດ, ປຸກລະດົມປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າໃຫ້ຊົມໃຊ້ຜະລິດຕະພັນ ພາຍໃນປະເທດ ແລະ ອື່ນໆ.

ພາກທີ IV

**ສິດ ແລະ ພັນທະຂອງຜູ້ດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ
ອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ**

ມາດຕາ 41. ສິດ ຂອງຜູ້ດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ

ຜູ້ດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ ມີສິດດັ່ງນີ້ :

1. ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຕາມກົດໝາຍ;
2. ດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ ຕາມຂອບເຂດທີ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ;
3. ເປັນເຈາກກຳມະສິດຂອງກິດຈະການໂຮງງານ ແລະ ໝາກຜົນທີ່ໄດ້ຮັບຈາກການດຳເນີນກິດຈະການດັ່ງກ່າວ;
4. ໄດ້ຮັບການສົ່ງເສີມ, ການຊ່ວຍເຫລືອ, ແນະນຳຈາກລັດ ແລະ ພາກສ່ວນອື່ນໆ ທາງດ້ານວິຊາການ ແລະ ເຕັກໂນໂລຊີ ກ່ຽວກັບການດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ;
5. ມີສິດຂໍຜ່ອນໃບອະນຸຍາດດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ ຕາມລະບຽບການ;
6. ກໍ່ສ້າງສິ່ງປຸກສ້າງ ແລະ ຕິດຕັ້ງເຄື່ອງຈັກ, ອຸປະກອນຕ່າງໆ ໃຫ້ແກ່ການດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ ຕາມລະບຽບການຂອງຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ;
7. ໃຫ້ເຊົ່າ, ໂອນ, ມອບ, ສືບທອດ, ຊື້ຂາຍ ກິດຈະການໂຮງງານ ຕາມລະບຽບການ.

ມາດຕາ 42. ພັນທະ ຂອງຜູ້ດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ

ຜູ້ດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ ມີພັນທະດັ່ງນີ້ :

1. ປະຕິບັດຕາມແຜນການ ແລະ ບົດວິພາກເສດຖະກິດເຕັກນິກກ່ຽວກັບການຕັ້ງ ແລະ ດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ;
2. ປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມຕາມລະບຽບການທີ່ກຳນົດໄວ້;
3. ຖືບັນຊີວິສາຫະກິດຖືກຕ້ອງຕາມລະບຽບການ;
4. ປະຕິບັດພັນທະພາສີ ແລະ ອາກອນ, ພັນທະດ້ານແຮງງານ ແລະ ອື່ນໆ ກ່ຽວກັບການດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານໃຫ້ຖືກຕ້ອງ, ຄົບຖ້ວນ ແລະ ທັນຕາມກຳນົດເວລາ;
5. ລາຍງານຜົນຂອງການດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານຕາມກຳນົດເວລາ;

6. ຝຶກອົບຮົມ ແລະ ກໍ່ສ້າງພະນັກງານວິຊາສະເພາະໃຫ້ແກ່ຄົນລາວ ລວມທັງຮັບປະກັນການເບີກຈ່າຍເງິນເດືອນ, ສະຫວັດດີການ, ສຸຂະພາບ ແລະ ຄວາມປອດໄພຂອງຄົນງານ;

7. ເອົາໃຈໃສ່ນຳໃຊ້ແຮງງານຢູ່ທ້ອງຖິ່ນ ບ່ອນໂຮງງານຕັ້ງຢູ່ ຫລື ທ້ອງຖິ່ນອື່ນ ຖ້າມີຄວາມຈຳເປັນ;

8. ພົວພັນກັບອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ບ່ອນທີ່ຕົນເຄື່ອນໄຫວ ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫລືອ ແລະ ຄວາມສະດວກອື່ນໆ ກ່ຽວກັບການດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ, ແລະ ເຂົ້າຮ່ວມໃນການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຂອງທ້ອງຖິ່ນ ພ້ອມທັງປົກປັກຮັກສາຄວາມສະຫງົບ ແລະ ຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍ;

9. ຊຸກຍູ້ການຜະລິດ ແລະ ນຳໃຊ້ ວັດຖຸດິບ ຂອງປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າ ດ້ວຍການຜູກພັນສອງສນ ຫລື ດ້ວຍຮູບການອື່ນ ແລະ ວາງແຜນຍຸດທະສາດການຕະຫລາດ ເພື່ອຮອງຮັບການຈໍລະຈອນຜະລິດຕະພັນໄດ້ຢ່າງຄ່ອງຕົວ ທັງຮັບປະກັນ ການຜະລິດສຳເປັດກວ້າງ;

10. ອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນ ໄດ້ເຄື່ອນໄຫວປະກອບສ່ວນຊຸກຍູ້ໃຫ້ໂຮງງານດຳເນີນກິດຈະການຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ.

ພາກທີ V

ອົງການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ກວດກາ

ໝວດທີ 1

ອົງການຄຸ້ມຄອງ

ມາດຕາ 43. ອົງການຄຸ້ມຄອງ

ອົງການຄຸ້ມຄອງ ການດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ ປະກອບດ້ວຍ:

1. ຂະແໜງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ;
2. ບັນດາຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ;
3. ອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ.

ມາດຕາ 44. ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ ຂອງກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ

ກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ເປັນເສນາທິການໃຫ້ແກ່ລັດຖະບານ ດັ່ງນີ້:

1. ຮ່າງ ແລະ ຜັນຂະຫຍາຍແຜນຍຸດທະສາດ ກ່ຽວກັບອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳປຸງແຕ່ງໃຫ້ກາຍເປັນແຜນການ, ໂຄງການລະອຽດ ແລະ ລະບຽບການ;
2. ສຳຫລວດເກັບກຳຂໍ້ມູນສະຖິຕິ ກ່ຽວກັບເງື່ອນໄຂ, ທ່າແຮງຂອງແຕ່ລະເຂດ ເພື່ອສົ່ງເສີມ, ພັດທະນາກິດຈະການອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳປຸງແຕ່ງໃນຂອບເຂດທີ່ວ່າປະເທດໂດຍ ເຜີຍແຜ່ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ, ບັນດາຕົວແບບ ໂດຍປະສານສົມທົບກັບພາກສ່ວນອື່ນໆ ແລະ ອຳນາດການປົກຄອງ

ທ້ອງຖິ່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ;

3. ສົມທົບກັບຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ໃນການສ້າງ, ບຳລຸງ ແລະ ຍົກລະດັບວິຊາການໃຫ້ແກ່ພະນັກງານ ແລະ ກຳມະກອນ;

4. ຄຸນຄ່າ ແລະ ມີຄຳເຫັນດ້ານວິຊາການ ກ່ຽວກັບການຂໍອະນຸຍາດລົງທຶນໃສ່ກິດຈະການອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳປຸງແຕ່ງ;

5. ອອກໃບອະນຸຍາດ ດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ ອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳປຸງແຕ່ງ ທຸກປະເພດ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 9 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້;

6. ສ້າງແຜນແມ່ບົດ ກ່ຽວກັບການພັດທະນາອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳປຸງແຕ່ງ;

7. ພົວພັນຮ່ວມມືກັບສາກົນ ເພື່ອພັດທະນາ ແລະ ສົ່ງເສີມອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳປຸງແຕ່ງ.

ມາດຕາ 45. ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງພະແນກອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳແຂວງ, ກຳແພງນະຄອນ ແລະ ເຂດພິເສດ

ພະແນກອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳແຂວງ, ກຳແພງນະຄອນ ແລະ ເຂດພິເສດ ມີສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ໃນການຄຸ້ມຄອງກິດຈະການ ໂຮງງານອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳປຸງແຕ່ງບົນພື້ນຖານການແບ່ງຂັ້ນຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຕາມການມອບໝາຍຂອງກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ.

ມາດຕາ 46. ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ ຂອງທ້ອງຖານອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳເມືອງ

ທ້ອງຖານອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳເມືອງ ມີສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ ໃນການຄຸ້ມຄອງກິດຈະການໂຮງງານອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳປຸງແຕ່ງບົນພື້ນຖານການແບ່ງຂັ້ນຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຕາມການມອບໝາຍຂອງພະແນກອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳແຂວງ, ກຳແພງນະຄອນ ແລະ ເຂດພິເສດ.

ມາດຕາ 47. ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງອຳນາດການປົກຄອງບ້ານ

ອຳນາດການປົກຄອງບ້ານ ມີສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ປະສານສົມທົບກັບໂຮງງານກ່ຽວກັບການປົກປັກຮັກສາ ຄວາມປອດໄພ, ຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍຂອງສັງຄົມ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມໃນຂອບເຂດຂອງບ້ານຮັບຜິດຊອບ, ອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນການເຄື່ອນໄຫວງານ ທີ່ພົວພັນເຖິງກິດຈະການຂອງໂຮງງານ.

**ໝວດທີ 2
ອົງການກວດກາ**

ມາດຕາ 48. ອົງການກວດກາ

ອົງການທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 43 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້ ນອກຈາກເປັນອົງການ

ຄຸ້ມຄອງກິດຈະການໂຮງງານແລ້ວ ຍັງເປັນອົງການກວດກາກິດຈະການໂຮງງານອີກດ້ວຍ. ໃນກໍລະນີທີ່ ມີບັນຫາພົວພັນກັບຂະແໜງການອື່ນ ໃຫ້ມີຜູ້ຕາງໜ້າ ຈາກຂະແໜງການນັ້ນເຂົ້າຮ່ວມໃນການກວດ ກາດັ່ງກ່າວ.

ມາດຕາ 49. ການກວດກາ

ການກວດກາກິດຈະການໂຮງງານ ແມ່ນການກວດກາ ນັບແຕ່ການຕັ້ງໂຮງງານຈົນຮອດການ ດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ ເພື່ອແນໃສ່ຮັບປະກັນຄວາມຖືກຕ້ອງຕາມມາດຕະຖານເຕັກນິກຂອງອາ ຄານ, ເຄື່ອງຈັກ ແລະ ອຸປະກອນການຜະລິດ, ມາດຕະຖານຜະລິດຕະພັນ, ຄວາມປອດໄພ, ການນຳ ໃຊ້ແຮງງານ, ການປະຕິບັດສິດ ແລະ ພັນທະ, ສຸຂາໜາໄມ ແລະ ຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ. ນອກຈາກ ນີ້ຍັງມີການກວດກາ ຕາມລະບຽບການ ຂອງຂະແໜງການອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ມາດຕາ 50. ຮູບການກວດກາ

ການກວດກາກິດຈະການໂຮງງານ ອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ ດຳເນີນດ້ວຍຮູບ ການດັ່ງນີ້:

1. ກວດກາ ຕາມລະບົບປົກກະຕິ;
2. ກວດກາ ໂດຍມີການແຈ້ງໃຫ້ຮູ້ລ່ວງໜ້າ;
3. ກວດກາ ແບບກະທັນຫັນ.

ພາກທີ VI

ການແກ້ໄຂ ຂໍ້ຂັດແຍ່ງ,

ນະໂຍບາຍຕໍ່ຜູ້ມີຜົນງານ ແລະ ມາດຕະການຕໍ່ຜູ້ລະເມີດ

ມາດຕາ 51. ການແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງ

ໃນການດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ ອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳປຸງແຕ່ງຫາກມີຂໍ້ຂັດແຍ່ງ ພາຍໃນໂຮງງານ ຫລື ລະຫວ່າງຜູ້ດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ ກັບເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງລັດ ຫລື ກັບພາກ ສ່ວນອື່ນໆ, ໃຫ້ທຸກໆຝ່າຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຊອກຫາວິທີແກ້ໄຂ ຂໍ້ຂັດແຍ່ງດັ່ງກ່າວ ດ້ວຍການປຶກສາຫາລື, ການປະນີປະນອມກັນ, ຫລືແກ້ໄຂຕາມວິທີທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນສັນຍານັ້ນກ່ອນ. ຖ້າຫາກບໍ່ສາມາດແກ້ ໄຂໄດ້ ແຕ່ລະຝ່າຍ ມີສິດສະເໜີຕໍ່ ອົງການທີ່ມີສິດອຳນາດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເພື່ອພິຈາລະນາ ແກ້ໄຂ ຂໍ້ຂັດ ແຍ່ງນັ້ນ.

ມາດຕາ 52. ນະໂຍບາຍຕໍ່ຜູ້ມີຜົນງານ

ບຸກຄົນ ຫລື ການຈັດຕັ້ງ ທີ່ມີຜົນງານດີເດັ່ນ ໃນການດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານຈະໄດ້ຮັບ ການປະຕິບັດນະໂຍບາຍ ແລະ ຍ້ອງຍໍ ຕາມຄວາມເໝາະສົມ.

ມາດຕາ 53. ມາດຕະການຕໍ່ຜູ້ລະເມີດ

ບຸກຄົນ ຫລື ການຈັດຕັ້ງທີ່ລະເມີດກົດໝາຍສະບັບນີ້ ຈະຖືກກ່າວເຕືອນ, ສຶກສາອົບຮົມ, ໄຊ້ແທນຄ່າເສັຍຫາຍ, ປັບໃໝ ຫລື ລົງໂທດທາງອາຍາ ຕາມແຕ່ລະກໍລະນີ.

ມາດຕາ 54. ມາດຕະການກ່າວເຕືອນ ແລະ ສຶກສາອົບຮົມ

ບຸກຄົນ ຫລື ການຈັດຕັ້ງ ທີ່ລະເມີດກົດໝາຍສະບັບນີ້ ໃນສະຖານເປົ່າ ເຊັ່ນ: ບໍ່ສະແດງໃບອະນຸຍາດໄວ້ບ່ອນທີ່ເປີດເຜີຍ, ບໍ່ປະຕິບັດພັນທະຂອງຜູ້ດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 42 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້ ຈະຖືກກ່າວເຕືອນ ຫລື ສຶກສາອົບຮົມ.

ມາດຕາ 55. ມາດຕະການໄຊ້ແທນຄ່າເສັຍຫາຍ

ບຸກຄົນ ຫລື ການຈັດຕັ້ງທີ່ເຄື່ອນໄຫວກິດຈະການໂຮງງານຫາກ ໄດ້ສ້າງຄວາມເສັຍຫາຍຕໍ່ຜູ້ອອກແຮງງານ, ຕໍ່ພາຍໃນໂຮງງານ ຫລື ຕໍ່ພາຍ ນອກໂຮງງານ ຕ້ອງໄຊ້ແທນຄ່າເສັຍຫາຍນັ້ນ.

ມາດຕາ 56. ມາດຕະການປັບໃໝ

ບຸກຄົນ ຫລື ການຈັດຕັ້ງ ຈະຖືກປັບໃໝ ຖ້າຫາກໄດ້ລະເມີດກົດໝາຍສະບັບນີ້ ໃນກໍລະນີດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ :

1. ລະເມີດມາດຕາ 42 ຂໍ້ 1, 2, 3 ແລະ ຂໍ້ 4 ເທິງນີ້ ເປັນຄັ້ງທຳອິດ;
2. ດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ;
3. ຂະຫຍາຍໂຮງງານ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ;
4. ປ່ຽນ ຫລື ດັດແປງເຄື່ອງຈັກ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ;
5. ຍົກຍ້າຍເຄື່ອງຈັກໃນໂຮງງານ ໄປສະຖານທີ່ອື່ນ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ;
6. ບໍ່ປ່ຽນໃບອະນຸຍາດດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ ໃນເມື່ອມີການປ່ຽນແປງຖານະທາງດ້ານກົດໝາຍ;
7. ບໍ່ລາຍງານຕໍ່ເຈາະໜ້າທີ່ຂອງຂະແໜງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ໃນເມື່ອມີອຸບປະຕິເຫດເກີດຂຶ້ນໃນໂຮງງານ;
8. ຢຸດເຊົາກິດຈະການໂຮງງານ ເກີນກວ່າ 1 ປີ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ;
9. ບໍ່ສະໜອງຕົວຢ່າງຜະລິດຕະພັນໂຮງງານ ຫລື ສຳເນົາເອກະສານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຕາມຄຳສັ່ງຂອງເຈາະໜ້າທີ່ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ໃນເມື່ອມີການສົງໄສກ່ຽວກັບຄວາມປອດໄພຂອງໂຮງງານ ຫລື ຜະລິດຕະພັນຂອງໂຮງງານ;
10. ບໍ່ປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງເຈາະໜ້າທີ່ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໃຫ້ປ່ຽນແປງ ຫລື ປັບປຸງອາຄານໂຮງງານ, ເຄື່ອງຈັກ ແລະ ອື່ນໆ ທີ່ກໍ່ໃຫ້ເກີດສິ່ງລົບກວນ ຫລື ອາດຈະເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ຊີວິດ ແລະ ຊັບ

ສິນຂອງຜູ້ອື່ນ;

11. ຕັດກົວ ທີ່ໜີບໃສ່ເຄື່ອງຈັກ ທີ່ເຈາໜ້າທີ່ໜີບໄວ້ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ແລ່ນເຄື່ອງຈັກ ຊຶ່ງຈະເປັນອັນຕະລາຍ ຕາມທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນຂໍ້ 10 ຂອງມາດຕານີ້.

ມາດຕາ 57. ມາດຕະການທາງອາຍາ

ໃນກໍລະນີທີ່ການລະເມີດກົດໝາຍສະບັບນີ້ ຫາກເປັນການກະທຳຜິດທາງອາຍາ ເຊັ່ນ: ປອມແປງ ໃບອະນຸຍາດດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ ຫລື ເອກະສານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ, ບໍ່ປະຕິບັດມາດຕະການທີ່ຮັບປະກັນຄວາມປອດໄພໂຮງງານ ຊຶ່ງພາໃຫ້ຄົນເສຍຊີວິດ, ເສຍສຸຂະພາບຈະຖືກລົງໂທດຕາມກົດໝາຍອາຍາ.

ມາດຕາ 58. ມາດຕະການໂທດເພີ່ມ

ນອກຈາກໂທດທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 56 ແລະ 57 ເທິງນີ້ແລ້ວ ຜູ້ລະເມີດອາດຈະຖືກປະຕິບັດມາດຕະການໂທດເພີ່ມອີກ ເຊັ່ນ: ໂຈະການດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ ຫລື ຖອນໃບອະນຸຍາດ.

**ພາກທີ VII
ບົດບັນຍັດສຸດທ້າຍ**

ມາດຕາ 59. ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ

ມອບໃຫ້ລັດຖະບານແຫ່ງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ເປັນຜູ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ກົດໝາຍສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 60. ຜົນສັກສິດ

ກົດໝາຍສະບັບນີ້ ມີຜົນສັກສິດ ພາຍຫລັງເກາສິບວັນ ນັບແຕ່ມີປະທານປະເທດ ແຫ່ງສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ໄດ້ອອກລັດຖະດຳ ລັດປະກາດໃຊ້ເປັນຕົ້ນໄປ.
ຂໍ້ກຳນົດ, ບົດບັນຍັດໃດ ທີ່ຂັດກັບກົດໝາຍສະບັບນີ້ ລ້ວນແຕ່ຖືກຍົກເລີກ.

ວຽງຈັນ, ວັນທີ 3 ເມສາ 1999
ປະທານສະພາແຫ່ງຊາດ
ສະໝານ ວິຍະເກດ